

for mild. Man har villet have for Mange ind, under Subventionen, og derved kom man til at understøtte Mange, hvor det havde en sørgelig moralsk Virkning. Altsaa ligesaa mild jeg er overfor Børn, Gamle og Syge, ligesaa, jeg vil ikke sige haard, men retfærdig er jeg overfor de Individuer af Samfundet, som ikke have Lyst til at bestille Noget. Naar man søger at gennemføre en Fattiglovgivning, er det min Opfattelse, at man ikke skal være altfor blød overfor de enkelte Individuer. Naar jeg ikke har fordret et større Beløb af Staten, end jeg har foreslået, saa er det ingenlunde fordi jeg i og for sig er bange for at henvise Noget af Udgifterne til vort Fattigvæsen til Staten, men det forekommer mig, at kunde vi faae det andet Lovforslag gennemført, som er til Behandling i dette Thing, vilde det — og jeg vil helst sige det aabent og ligefremt — være heldigst baade for Fattigvæsenet og for de fattige Individuer selv i Samfundet, om den væsentligste Del af Udgifterne blev hos Kommunerne. Thi det kunde nok være, at dersom Alt blev lagt paa Statskassen, og Kommunerne som saadanne kun stod som de nærmest Tilsynshavende, vilde der blive lagt temmelig Meget over paa Staten, og at de Beløb, som udfordredes, vilde blive vel store. Men det er ikke alene denne Grund. Det kunde endda gaa, men det kunde sandsynligvis faae en uheldig moralsk Virkning overfor visse Individuer i Samfundet. Det er min Opfattelse, at Lysten til Erhverv og til at ernære sig selv, maa vi aldrig slippe af Syne, og den kunde let slappes, dersom Alt blev lagt paa Staten. Kommunerne vilde da være meget tilhøielige til at føre visse Smaafolk eller fattige Individuer for tidlig over paa Staten, og tilførend, det var nødvendigt, at søge at staffe dem Hjælp. Dertil kommer, at se vi paa de Indtægter, som flyde ind i Statskassen, og paa, hvorfra de komme, maa vi jo indrømme, at Statskatterne, den Maade, hvorpaa Staten indkræver sine Penge, er mere uretfærdig end den kommunale Bescatning. Jeg vil ikke negte, at der er Mangler ved den kommunale Bescatning og navnlig ved den mellemkommunale Bescatning, men hvorledes vi end se derpaa, paastaar jeg, at Skatterne til Kommunen ere retfærdigere end dem til Staten. Hele denne Tanke om at faae Alt ind i Statskassen og ud af den igjen, tiltaler mig ikke rigtig, om end jeg skal indrømme, at den Maade, hvorpaa man bruger Pengene nu for Tiden, nok kunde gjøre det forklarligt, at man nu mere end tidligere raaer paa Statskassen. I sin store Umindelighed ønsker jeg, at denne Sag maa blive hos Kommunerne, at de altsaa overtage

det offentlige Fattigvæsen nu som før med Undtagelse af, hvad der angaar de abnorme Individuer, jeg her har nævnt. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til en velvillig Behandling i Thinget, ligesom jeg ogsaa ønsker, at den ærede Indenrigsminister vil stille sig velvillig til det. Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser har jeg været saa hensynsfuld som mulig. Saavidt jeg kan skjønne, har jeg fulgt Formen i Regjeringens Forslag fra Samlingen 1874—75, men jeg indrømmer, at jeg har gjort meget store og indgribende Forandringer med Hensyn til et Par Punkter. Det er imidlertid min Overbevisning, at dette maa være det Rigtige.

Indenrigsministeren (Singerløb):

Det ærede Medlem mindede tilfældigt om, at der for en Del Aar siden havde foreligget et Regjeringsforslag om Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen. Det var, om jeg huffer ret, for 14 Aar siden, at dette Forslag forelaa, og det ærede Medlem har fulgt Forslaget meget nøje. Det ærede Medlem har ganske naturligt bortskaaet det, der i Regjeringens Forslag handlede om det frivillige Fattigvæsen, men forøvrigt fulgt Lovforslaget Paragraf for Paragraf og Ord for Ord. Der er, om jeg skjønner ret, kun 6 Afvigelser fra hint Forslag, men disse kunne jo godt have væsentlig Betydning. I Kapitel 1 er der gjort en Forandring, i Kapitel 2 en, i Kapitel 3 og 4 slet ingen, i Kapitel 5 to og i Kapitel 6 to. Det forekommer mig altsaa, at det maa erkjendes, at naar man forhandler dette Lovforslag, staar man i Virkeligheden paa samme Grundlag, som man stod paa i Regjeringens Forslag, der blev forelagt her i Sessionen 1874—75. Hvis jeg vilde være gaaet ligesaa let til at fremsætte et Forslag, som den ærede Forslagsstiller har gjort, kunde jeg ganske vist have fremlagt det gamle Forslag, og et æret Medlem spurgte mig jo forleden, hvorfor jeg ikke forelagde et Forslag, naar jeg, som jeg forleden gjorde, erkjendte, at der i og for sig kunde være Trang dertil. Men naar jeg ikke har gjort det, er det af to Grunde. For det Første mener jeg, at inden man optager et 14 Aars gammelt Forslag, som jeg forøvrigt som Medlem af dette Thing har været med til at behandle og været enig i at tilraade, maa man stænke det en omhyggelig Underøgelse. Det er jo en lang Arrække, der er hengaaet siden, og vi maatte undersøge, hvad der i den Tid var indhentet af administrativ Erfaring, og vi maatte give de Myndigheder, der praktisk behandle Fattigvæsenet, Leilighed til at yttre sig om Sagen, inden man fremkom med For-